

Hai Năm Trước 2016 Tôi Về

Xưa, đó là M' Loon - một địa danh người Thượng, giải phóng, họ đi trốn / vào rừng sâu, rất xa...Giữa đất trời bao la, họ về đâu không biết. Có thể họ đã chết, tiệt một giống Mnong? Buồn quá, buồn phải không? Tôi hỏi hoa quỳ nở - một chút rừng còn sót, một chút...là bao nhiêu? Sao tôi nặng lòng chiều? Chiều Quê Hương không khói...

Xe thổ mộ đứng đợi, chẳng ai về Filnôm. Chiều đã là chiều hôm, tôi lên xe...hai đứa: người xà ích giật ngựa, cái dây cương thẳng băng, tôi ngó ra mông lưng, tiếng vó câu gõ nhịp. Tôi hỏi: Mình về kịp, tôi còn đi Bồng Lai? Người xà ích thở dài: Có đi thì có đến...

Chiếc xe rời xa bến. Thạnh Mỹ lui về sau. Ai thấp thoáng vườn cau? Hoa quỳ hay ngọc nữ? Ai chờ người lữ thứ, không gặp nghĩ cũng buồn! Ai còn ở Quy Nhơn? Ai, vườn cau thấp thoáng?

Xưa, còn làn gió thoảng...Nay giải phóng, hoang sơ! Tôi thấy một ngôi Chùa / nép bên đường, cô quạnh. Tôi nhìn sao lấp lánh trên đồn điền Fyan...Tiếng vó ngựa miên man. Đường 20B vắng vẻ...

*

Em dặn tôi về ghé / mà em còn Quy Nhơn!
Em hỏi tôi có thương / em như hồi chưa gặp?
Em làm tôi ướt mắt...không ngờ em, cố nhân!
Ngọc Nữ và mùa Xuân, giai nhân nan tái đắc!

Tiếng vó ngựa lập cập, rồi dừng ở Filnôm. Xe không thể đi thêm, và, thôi tôi đi bộ. Bồng Lai trời loang lổ những vì sao vì sao...Tiếng honda dạt dào, ai kìa về Đà Lạt. Tự dưng tôi hờn mát: Ai Cũng Bỏ Mình Đi!

Hai năm trước, tôi về, em không ra đứng đón! Tôi mong được cầm nón / nâng mặt em lên hôn. Tôi đã về M' Loon...bây giờ là Thạnh Mỹ, người Bắc nhiều như dế / rúc rích xé hàng rào. Giải phóng...còn hàng cau, gió thổi tàu cau rụng. Trăng giữa trời soi bóng, xe thổ mộ tôi qua...

Trần Văn Lệ